

at udtale det — hvad der allerede er fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), at der ikke forbres juridisk Altestats; men jeg forstaaer ikke rigtigt, hvorfor disse Ord findes i Bødtægten; thi naar der staaer, at Politidirecteuren har Lov til at antage og affledige Betjentene, uden at der søies noget Videre til, saa indseer jeg virkelig ikke, hvorfor man fremhæver det, at han ikke behøver at tage Jurister; man har jo allerede givet ham frit Valg i saa Henseende. Er der Noget, der har haft en uheldig Indflydelse paa vor Politidudvikling, da er det vistnok det, at man har følt sig overbevist om at handle rigtigt ved at søge Digtigheden blandt de juridiske Candidater, istedetfor blandt de Mænd, der have udviklet sig i Livet; thi det er sandelig ingen Garanti for, at en Mand er dygtig Politimand, om han saa er den bedste Jurist, der gaaer paa denne Jord; men det er sandelig endnu mindre nogen Garanti, at han ikke er nogen god Jurist. — Endelig er der det store Spørgsmaal, som med Rette er fremhævet af de ærede Talere, nemlig: hvor omfattende skal Overpræsidentens Myndighed være, hvorledes skal hans Forhold til Politidirecteuren være? Saalænge Overpræsidenten, som det nu er Tilfældet, udnævnes af Hs. Majestæt og er Statens Embedsmand, saalænge kan jeg ikke indse, at man ikke kan lade ham være den overordnede Myndighed i denne som i andre Henseender. Dersom han derimod, som i sin Tid blev foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), hvilket Forslag jeg dengang understøttede, blev valgt af Communen alene, da maatte jeg for min Person paa det Bestemteste modsætte mig, at han fik en saadan Myndighed, fordi Politivet, som jeg før sagde, tillige er en Statsinstitution, og fordi man ikke kan lægge en Statsinstitution ind under Communen; det gaaer paa ingen Maade an. Dette er, hvad jeg har at bemærke angaaende Bødtægten.

Hvad angaaer det foreliggende Lovudkast, da ligger det ligefrem i min Mangel paa juridisk Dannelse, at jeg ikke skal prøve paa nærmere at gaae ind derpaa. To Bemærkninger har jeg dog, som jeg maa gjøre; den første af disse er den, om det skulde være nød-

vendigt, at denne Dommer var et Led af Criminalretsdommerne, om jeg saa maa sige. Jeg har ikke kunnet gjøre mig det klart, at Sligt skulde være nødvendigt, hverken i den ene eller den anden Henseende, og det vilde vistnok vække en ganske anden Beroligelse, en ganske anden Tillid hos den store Mængde, dersom han blev en fra Criminal- og Politiretten udsilt Mand. Han kunde derfor godt høre til dens Dommere, kunde avancere med dem, stige i Løn med dem osv. osv.; han behøvede ikke at være forskjellig fra dem i andre Henseender, naar han blot ikke var Medlem af Criminal- og Politiretten.

— Den anden Bemærkning er, hvad der allerede saa smukt og rigtigt er gjort opmærksom paa af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), og som jeg derfor her kun skal henvise til og kortelig gjentage. Dersom man vil have en Foranstaltning, hvorved man vil bringe den store Mængde til at indse og paastjønne de store Fortrin, som denne Tingenes Ordning vil have fremfor den tidligere, maa man især lægge stærk Vægt paa, at den ikke er forbunden med Ulempe for dem, og derfor maa man ikke gaae hen og beholde i § 5 denne Bestemmelse om, at een Mand skal kunne dømme uden Appel; thi at der kan erholdes særlig Bevilling til at appellere hans Dom, lægger jeg ikke videre Vægt paa, da jeg helst ønsker Bevillingsmyndigheden borte af alle Love. Altsaa, denne Dommer skal være berettiget uden Appel til at idømme, hvad man anseer for en vanærende Straf, nemlig Bånd og Brød, en Straf, der er af den Besskaffenhed, at man ikke vil have en Mand, hvem den er overgaaet, i sin Forening, sit Herberge osv. Man vil maastee sige: Er der ikke Garanti nok i den Mundtlighed og Offentlighed, der vil finde Sted? Og jeg vil da dertil svare: Nei, der burde maastee være Garanti nok deri, og der er mange Mennesker her i Kjøbenhavn; for hvem Garantien er tilstrækkelig, det skal jeg villig indrømme den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), men der ere langt flere, for hvem den er utilstrækkelig, og som i høi Grad ville frygte derfor. Det er allerede for Mange, skjøndt jeg skal indrømme med Urette, en vanskelig Sag, at de skulde træde offentlig frem og staae for Alles Dine, og